

ממישנתו של מייסדו
איזהו חכם?
הרואה את הרולאד.
ד"ר זוארץ
(בחנות מעדנים)

שני מכתבים מעובדו
לכבוד הוריו של רוברט טי,
בנכם רוברט טי שוב לא הכין את
שיעוריו. אם ימשיך בדרך זו ניאלץ ל-
השאירו שנה נוספת באותה כיתה.
בברכה,
יוסף גי. מחנך כיתה 2/ד

ג.ב.
יחד עם זאת ברצוני לציין כי רוברט
טי הינו מן הטובים והמבורכים שבתל-
מידי הכיתה. אין ספק כי כשרונו, כוח
רצונו העז, הריצותו וחריפות-שכלו יעמדו
לו לעד ויאירו את דרכו. אדם גדול היה.
* * *
רוברט,
תכין את הטנדר. תבדוק מים שמן ו-
צמיגים. נוסעים בשתיים אחה"צ.
ברל כנלסון.

מדברי מפקדו, קומישנר תורגי.

שוטרים, בני-אדם.
עומדים אנו בראש מורכן על קברו ה-
רעון של רוברט טי. אדם גדול נסתלק
לעולמו. עדים השמיים ועד העפר התחוח
המכסה קבר זה כי נמשיך את מפעל חייו
של רוברט טי ולו יעלה הדבר בחיינו
אנו. במותו ציווה לנו: אחרי. ואנו נלך
אחריו באש ובמים.
הכרתי את רוברט לראשונה בעודו שר-
טר עולימיים. ראיתי אותו מלווה עצירים
למגרש הרוסים ובלבי אמרתי, אדם זה
הינו משכמו ומעלה. וכזה היה.
רוברט אהב את הפשע, והפשע אהב
אותו. מה יעשה הפשע בלא רוברט? בלא
בוב? בלא בובי?
תהי מנוחתו עדן.

משיריו.

(שיר שכתב רוברט בחשאי לאהובתו איב)

איב, איבי,
האותי תאהבי?
אני אוהבך, אך
תפקידי לי קורא.
לשמור על החוק
והסדר צריך,
ואם לא אני
אז מי, אז מי?

אפילוג.

נגדעו חיי אדם. חיי אגדה. פרק נוסף
הסתיים. החיים יימשכו, אך הם לא יהיו
אותם חיים ללא אדם דגול זה. הצלקת
לא תרפא לעד. נשוב, איפוא, ונשתמע ב-
מוצאי-שבת הבאה בסדרה החדשה, ועד
אז לילה טוב ולהתראות.

שירה בציבור

הקהל מתבקש לשיר לצלילי האקורד-
דיון במנגינה הידועה ולהתנועע מצד
אל צד בקצב. כנהוג בפלמ"ח מדור דור.
הרוח נושב לו קריר
מה קרה לו למשה שמיר
הוא פעם היה בפלמ"ח
ותיראו למה הוא הפך
ל...טרללה-לה-לה-לה

ברוך השם יום-יום

עם חבריו שיוכל לעשות זאת, אכל
ממוחו של מת בחדר הדיסקציה של
בית-החולים הדסה בירושלים וזכה
בהתערבות. הוא שילשל לכיסו סכום
דמי 50 לירות ישראליות (10 דולר),
שלו להתערבות. "ברוך השם יום-
יום," אומר עורך העיתון המקומי
"סוף-סוף סיפור פיקאנטי."
ברוך השם יום-יום בכל מקום.
ואם יתברר מחר שכל הסיפור בכלל
לא נכון, זה כבר באמת לא מעניין.

ולהיעל ולהרגיש נורא נורא מתקד-
מים, שהרי כולנו מתנגדים בכל נימי
נפשנו לאכילת מוחות. בקיצור, ברוך
השם יום-יום, העם מלוכד ויש תע-
סוקה.
וכל עיתוני העולם חוגגים גם הם.
בעמוד 37, במיסגרת, תחת הכותרת
"פכים קטנים מן העולם הגדול":
"ירושלים (ישראל) — סטודנט לרפור-
אה באוניברסיטה המקומית אכל חלקים
ממוחו של מת. הסטודנט, שהתערב

לא בכל יום נופל בידי עורך עיתון
מין סקופ שכזה. אדם נשך לא כלב,
אלא מוח. הסקופ הכי סקופי שבכלל
ישנו, בלעדי לעיתון שלו. העיתון ה-
ראשון שגילה את המוח. תפוצה מובר-
טחת של מאות אלפים. ברוך השם
יום-יום.

אחר-כך, ברוך השם יום-יום, יש
לעיתונים מה לכתוב במשך כמה שבור
עות. המשך השתלשלות הפרשה —
מי אכל, כמה איך ולמה. המישטרה
חוקרת. ומאמרי מערכת המוקיעים
אכילת מוחות בפי יהודים. ומאמרי
פרשנות, למי שלא הבין את חומרת
הפשע, על "הישראלי כקאניבאל
צעיר", "הלצה ופישרה", "אנה הגע-
נו", "התדרדרות מוסרית", "בני טר-
בים — לאן", "אובדן הערכים כהלצה
סימפטומטית לחברה במצור" וכיוצא
באלו עזר ועוד. וגם ראיונות עם אני-
שיחינוך ורופאים וסטודנטים לרפואה
וסטודנטים לא-לרפואה ומה אומר
האזרח הקטן. "ודבר הרבנים הראשיים
ודבר יהדות ארה"ב ומה אומרים על
כך הורים שכולים ותגובת אסירי-
ציון. וגם אלפי מכתבים למערכת של
אזרחים המומים בני-תרבות המגנים
מכל וכל את הזלילה. בקיצור, ברוך
השם יום-יום, יש במה למלא את ה-
עיתון. וגם התפוצה עולה — אוכלים
לקוראים את המוח בלי מלח.
וברוך השם יום-יום, יש גם לאנשים
במה לדבר. קראת? מה אתה אר-
מר? — ואז אפשר להודעוץ ולהמ-
ציא בדיחות (ראה למעלה) ולצחק

לא יקום ולא יהיה

שהממשלה הזאת, שהיא בטלה ומבוטלת
כעפרא דארעא חד הוא, אין בידה הסמכות
והכוח ליתן ביד זדים אדמת ישראל סבא,
שמיצווה לגזול מדאורייתא ומידי שמיים.
והרשע, בעל הגויה, עם אשתו אסיה-שקצים
זוללת פיגולים, לא יזמום שעם קודשנו יבטל
לישב בחול אבותיו — אבותינו, שהיו מקדשין
שם השם ברבים תמיד.
וכל מי שפוגשין בהמלך הגמד חוסיין יבואו
בחרם ונידה וחרמין וכל מיני מרעין בישין
ומבושין ויבוטלו ויחלפו מן הארץ אמן.
ומעשה ידהו כוננהו כן יהי רצון וכרפס יחץ
גם הוא מגיד רחצה במהרה בימינו.

מוהר"ר צבי יהודה הכהן קוקו